

vanju. Ulovljene rakove drže nekoliko dana u tekućoj vodi, a poslije u specijalnim sušionama se ocijeđuju i suše tako, da su kod pakovanja suhi. Pakuju ih u male košarice (30x30x12 cm) sa mahovinom ili drvenom strugotinom. Prije pakovanja, t. j. pred sami transport rake više ne hrane. Zimi su košarice nešto veće (35x35x14 cm) tako da mogu staviti oko rakova više mahovine ili strugotine i time očuvati rake od studeni. Poljaci sortiraju rake u sedam klasa.

Valja istaći da poljski izvoznici posvećuju veliku brigu ne samo lovu rakova, nego naročito paze na to, da raci stignu svježi i zdravi. U tome i leži glavni razlog uspjeha poljske robe, koja je brižljivim rukama i stručnim nadzorom dopremljena od vode, gdje je ulovljena, do potrošača. Tamo lovci i sabirači ne stavljaju rake u vreće, kao naši, već ih nose i donose u malim košarama, u kojima se roba ne može oštetiti ni stradati zbog prenatrpanosti. Agenti ne primaju robu, koja ima ma i najmanji znak da se raci nalaze u periodu presvlačenja. Svaki pošiljaoc dobro znade da će snositi štetu, ako šalje robu, koja nije za otpremu dobro osušena te ima još vode u škrgama. Oni suše rakove tako, da ih razlože posebno za tu svrhu načinjenim stelažama od 2 m dužine, 1.5 m širine i 50 cm visine, u kojima je položena suha mahovina. Na toj mahovini suše se raci kojih

15—20 sati prije otpreme i to u glavnom samo u hladnim prostorijama ili podrumima. Kod toga se vidi, da se svi zdravi i otporni raci skupljaju sami od sebe po uglovima. Svi slabi, prignječeni ili iznemogli raci ostaju po sredini.

U košarama za pakovanje polažu se raci tako brižljivo da se ne mogu suviše gibati niti prevrnuti na leđa. Oni raci, koji leže na leđima ili se prevrnu putem, uginu za vrijeme otpreme. U košarice pakuju se raci tako, da u pojedinoj nema više od 4 kg neto rakova. Za vrijeme velike vrućine često se pakuju i manje količine u pojedine košarice. Poljski izvoznici su vrlo pedantni kod izvršavanja svih gore navedenih mjera opreza i propisa za pakovanje i stoga postižu da je poljska roba renomirana na inostranim tržištima. Jasnije je da prema tome izvoz rakova u Poljskoj stoji na visini i da država također ima od njega koristi.

Kako je u početku ovoga članka spomenuto, imamo i mi u našoj državi velikih mogućnosti da unapredimo ovu granu privrede i izvoza, ako se prihvatimo posla s onom voljom, brigom i pedantnom pažnjom, s kojom taj posao izvadaju lovci, odnosno izvoznici u drugim zemljama, koje su u tome pogledu postigle velike uspjehe na evropskom tržištu. Na taj način ćemo osigurati dobru prodaju našim racima, koji već od prirode imaju odlične kvalitete.

Ing. Josip Ivančić:

Slatkovodni ribnjaci

Slatkovodni ribnjaci su nasipima ogradene vodne površine koje služe za uzgoj riba. Prema vrsti riba koje u njima uzgajamo, dijele se na ribnjake za salmoide (sve vrste pastrva) i ribnjake za ciprinide (sve vrste šarana i njima srodne ribe, kao što su linjaci, karasi itd.).

Ribnjaci za pastrve su omanje vodne površine sa stalnim pritokom relativno hladne vode t. j. vode sa bogatom sadržinom kisika. Ovakvi ribnjaci naliče zapravo prirodnom vodotoku, stoga je njihov najprikladniji oblik dugoljast poput potočnog korita tako, da nema u njima zapravo stajaće vode. Iako je važno, da je tlo ovakvih ribnjaka što plodnije poradi razvitka prirodne riblje hrane, ipak taj dio riblje hrane igra sporednu ulogu po-

kraj vještačke hrane kojom se uzgajaju pastrve i njima srodne ribe.

Ribnjaci za pastrve mogu biti iskopani, jer pretežni dio prirodne riblje hrane ulazi u ribnjak neprekidno svježim pritokom. Obzirom na tu okolnost i to što su ribnjaci relativno maleni (rijetko veći od 1 do 2 ha) ne igra trošak zemljoradnja veliku ulogu. Glavni izdaci gradnje padaju na kućicu za leženje jajašca, na ulijevne i izlijevne objekte i na objekte, koji osiguravaju ribnjake od elementarnih nepogoda te konačno na stanbene zgrade personala.

Ribnjaci za uzgoj pastrva nalaze se u nas, obzirom na naše klimatske prilike, u brdskim predjelima ili barem na rubovima naših gora, gdje imade jačih vrela ili vodotoka sa stalnom i svježom vodom. U sje-

vernijim krajevima, gdje se voda rijetko ugrije preko 20° C, imade i u ravnicama ribnjaka za pastrve, što više čak i vode sa tresetišta sa niskom temperaturom i bogatim sadržajem kisika, služe u te svrhe. Na primjer u Danskoj, koja zemlja makar da je svuda ravnica, posjeduje najljepše i uzorne ribnjake za uzgoj pastrva. Naravno da glavni faktor uspjeha leži u prvome redu što Danska obiluje jeftinom hranom za pastrve u obliku otpadaka morskog ribolova.

Idealni uslovi ribnjaka za pastrve su: 1) što više sunca uz velike količine svježeg vode (ne preko 20° C ljeti). 2) Stalna i jeftina prehrana pastrva sa otpadnim produktima morskog ribarstva.

Sva druga nastojanja oko uzgoja pastrva, pod drugačijim prilikama, su jalovi poslovi pa mogu samo vegetirati u vrlo skučenom obliku i rijetko kada na zdravoj ekonomskoj bazi.

U nas dolaze u prvom redu kao primjerna predjela u obzir primorski krajevi, gdje bi se našao i u ljetno doba stalan i izdašan pritok hladne vode i gdje je morski ribolov sa jeftinim i stalnim produktima mora u neposrednoj blizini. U drugom redu mogu doći još u obzir jaki vodotoci u našem kršu, kao zaleđu primorja, upravo glede tih produkata morskog ribolova, u koliko je stalna i jeftina nabava te hrane u svako doba osigurana. U trećem redu moglo bi se pomišljati na naša velika jezera na jugu (Skadarsko, Ohridsko i Prespansko). No potonja su tako daleko od konzumne pijace, da se čak i ribolov na pastrve u tim jezerima jedva isplaćuje, a kamoli vještački uzgoj ove vrste riba u području tih jezera.

U ostalim gorskim predjelima možemo ispravno pomišljati samo na uzgoj sitnih, dakle jednogodišnjih pastrva za nasad naših opustošenih gorskih voda u manjem obliku, a prema tome ina mjestima gdje bi se takva uzgajališta mogla jeftino i tehnički ispravno udešavati.

Prvi je uvjet takvih mrijestilišta, da ne budu na samome vrelu, sa temperaturom u zimsko doba od 7—8° C (godišnji srednjak), jer je to pogubno. Pokraj te visoke zimske temperature izvalit će se iz jajeta ribica za 2 do 2¹/₅ mjeseca prerano. U koliko je izložimo u rano proljeće u hladni i mutni potok, tu nam skoro 100% pogiba, a u koliko bi ju vještački

držali u mrijestilištu i prehranjivali sa surogatima, dobivamo nasad posve nepodesan za dalji život u potoku. Dakle je u svakom slučaju rezultat i uz najbolju volju, nikakav.

Takva se mrijestilišta postave ispravno 200—300 metara udaljeno od vrela da se potok u zimi pomoću slapića rashladi na 1 do 3 C° i zasićuje kisikom. Tada će se ribice iskotiti tek nekako u mjesecu maju, kada već imade dosta prirodne hrane u vodi i u zraku, kada ne prijete više sniježne, mutne vode itd. U to doba valja ispuštati ribice u trenutku kada još imadu na pola potrošenu kesicu žumanjka, kao zalihu dok ne priviknu posvema na prirodnu hranu. Sama mrijestilišta sa eventualnim malim uzgajalištima ne smijemo nikada postavljati na dno doline uz vodotok, jer je to vječna pogibelj od poplava, zamuljenja itd., već ih valja postaviti na obronak da ih tako osiguramo od poplava i da se mogu uzgojni ribnjaci (poput uskih graba) u svako doba posve isušiti (regeneracija tla) sa izmjeničnom upotrebom tih uzgojnih jaraka, i time čuvati od zaraže.

Na uzgoj same konzumne ribe (pastrve) u takvim predielima ni misliti ne možemo, jer nam fali zdrava prirodna prehrana. Tu smo unučeni samo na surogate (meso toplokrvnih životinja, razni reklamni preparati itd.) što vodi nefaljeno do sloma uzgoja. Dakle u našim brdskim predjelima sastoji se racionalni uzgoj pastrva jedino u uzgoju za nasad prirodnih vodotoka i jezera.

Matice ribe za proizvod vještački oplodjenih jajašca moramo za vrijeme mriještenja pohvatati u samom vodotoku, jer jedino produkti te divlje ribe vrijede za dobivanje zdravog podmladka. U jezerima hranjene (tovljene) ribe matice ne samo da ne vrijede, već su prvi začetak svakovrsnih bolesti i degeneracije.

Kako vidimo je uzgoj pastrva daleko kompliciraniji i strogo vezan na podesno mjesto. Iako su naša društva, koja podižu ili su podizala mrijestilišta, dušom i tijelom požrtvovno odana, da uredi valjano mrijestilište, to je njihov trud i nastojanje u 99% uzaludan; jer pored dobre volje i poštenja treba imati i tehničku spremu, mnogo iskustva i ispravno prosuđivanje svih okolnosti, koje će sudbonosno utjecati na takva postrojenja. Sva naša uzgajališta su produkti 90% dobre volje, a jedva 10% znanja i iskustva. Pretežno su

začetnici tih naprava ljudi idealiste sa mnogo dobre volje, manje novaca, a najmanje tehničke vještine pa upravo ovaj najvažniji vodograđevni dio prepuštaju ljudima, koji su katkada i dobri graditelji, ali nisu kadri da se užive u životne uslove onih bića, za koja se te naprave grade.

Kakav je rezultat takvog posla suvišno je dalje razglabati, jer postojeće naše naprave, a pogotovo njihovi rezultati govore jasno. Nije isto tako dovoljno da je netko odličan prirodoslovac, treba da bude i tehničar, odnosno opet tehničar, koji se bavi sa izgradnjom vještačkih ribogojstva, treba da bude i vrstan prirodoslovac, inženjer, graditelj i ekonom u jednoj osobi.

Kod naših naprava za pastrve takvog još nismo vidjeli na djelu, jer ga dosada utemeljitelji uzgajališta još nisu pronašli.

Ribnjaci za ciprinide.

Vidjeli smo, da je kod ribnjaka za uzgoj pastrva glavni tehnički uvjet što jači i svježiji prtok. U ribnjacima za šarane i njima srodne ribe to nije potrebno. Nasuprot treba, da nakon posvemašnjeg napunjenja u proljeće voda stagnira. Svježeg pritoka treba samo toliko da se od vremena do vremena po mogućnosti održava nivo vode u ribnjaku. Potonje je u najredim slučajevima moguće. Ribnjaci za šarane zapremaju kadkada ogromne površine, pa je u ljetno doba, pokraj slabog ili nikakvog pritoka, nivo vode u stalnom opadanju. Upravo stoga razloga je probitačno, da projektiramo ribnjake sa većim vodostajem tako da bude dubljina u prosjeku barem 1½ metra. Doduše njemačke stručne knjige propisuju dubljinu od 1 metra u prosjeku da se voda što bolje i brže ugrije. No u nas to ne vrijedi, jer je klima toplija, pa se i dublji ribnjak dobrano ugrije — sve do 30° C, što ribama (šaranima, karasima, linjacima, somovima i smudevima) ne naškodi. Buina mikroflora proizvada uz dobru rasvjetu (insolaciju) na pretek kisika, koji je potreban za disanje. Upravo zato je potrebno, da se tvrda flora (sve vrsti nadvodnog bilja) što više reducira — i dozvoljava rast iste tek uz obalu — u svrhu dobrog čuvanja pokosa nasipa od razornog djelovanja talasanja vode. Bujno raslinstvo naročito trska, šaš i najopasnija vodena biljka orešak (trapa natans) zasjene vodu i znatno

umanjuju upliv sunca na razvoj mikroflora. Ostaci tvrde flore truležom absorbiraju kisik, pa time ugrožavaju za vrijeme ljetne sparine život riba. Povrh toga tvrda vodena flora vremenom istroši tlo i tako postane ribnjak sve više sterilan. Korenje ovih biljaka postepeno pokrije čitavo dno ribnjaka — pa onemogućava promjenu tvari, jer hermetiski zatvara svjetlo, umanjuje djelovanje vode na tlo, a svojim trulenjem proizvada metan, ugljičnu kiselinu i. t. d., dakle produkte koji mogu štetno djelovati na ribe za vrijeme ljetnih sparina. Ovako zapašteni, obrasli ribnjaci, — dobivaju sve više oblik bare, koja se konačno pretvori u tresatište. Taj proces bi mogli nazvati sklerozom ribnjaka, koja sigurno vodi, u ekonomskom smislu, do smrti njegove. Takove propale ribnjake, koji su često štednje radi, preplitko izgrađeni, možemo regenerirati jedino na taj način, da ih na niz godina stavimo van pogora — t. j. da ih posvema isušimo, preoremo i provadamo na toj površini drugu kulturu, koja zahtjeva često okopavanje. Ovakve površine je teško uskrisiti, budući da za to vrijeme (osušenja) stradaju nasipi ribnjaka. U njima se ugnijezde razne životinje pa ga skroz probuše u svim smjerovima. Takve nasipe valja uzduž providjeti novim nabijenim jezgrama, što iziskuje velike izdatke.

Dakle svako zapušavanje ribnjaka do vodi do sigurne smrti ribnjaka. Ovo opasno nadvodno bilje valja često kositi ispod vode. Prvi puta već u mjesecu aprilu, kada su biljke još nerazvite, pa je posao lakši. U to je doba i voda hladnija pa je proces raspadanja laganiji, a opet proljetni vjetrovi gone pokošeno bilje na obalu gdje se izvadi i upotrebi za pojačanje fašina, kojim branimo pokose nasipa. Konačni produkt raspadanja bilja na suhome je pepeo, koji opet koristi kao gnojilo ribnjaku.

Da sačuvamo ribnjak od zaraštenja tvrdom florom, treba košnju iste 3 do 4 puta na godinu opetovati. Samo neumornim radom možemo kod naših klimatskih prilika ribnjak očuvati od propasti. Upravo stoga treba kod nas ribnjake s nešto dubljom vodom projektovati. Time naravno znatno porastu troškovi nasipa. Prosječni troškovi valjano sagrađenih ribnjaka za uzgoj šarana variraju po svakih 100 k. j. (cca 60 ha) oko 1 mil. dinara. Glavni izdatci padaju na zemljoradnje i to po prilici 80%. Čim bude ribnjak veći — to je

izgradnja po 1 ha jeftinija, isto tako i produkcija po mc. ribljeg mesa. Naši najmanji ribnjaci, koji još mogu pokraj velikih pogonskih troškova postojati na rentabilnoj bazi, moraju obuhvaćati barem 100—150 ha. time nije rečeno da i manje površine ne bi bile produktivne. Nipošto, kao totalitarna gospodarstva, već samo kao tovilnjaci, gdje se svake godine nabavi od većih postrojenja nasad (2-godišnjaci) - za tovljenje kroz jednu godinu da bude u jesen konzumna riba. Ova vrst krnjeg ribogojstva daje se uspješno provadati u sklopu veće ekonomije kao neka vrst iskorišćavanja — za inu kulturu eventualno neupotrebive površine. Naravno samo onda ako je tlo dobro za ribnjak i ako su vodene prilike povoljne.

Koja su zemljišta za izgradnju ribnjaka ili čitavog ribnjačarstva prikladna? Laici drže redovito upravo ona zemljišta za izgradnju ribnjaka podesnima, koja za tu vrst kulture najmanje odgovaraju. Prvi i glavni uvjet jest, da se sva površina daje navodnjavati i opet posvema isušiti. Nadalje da je tlo plodno i da je u donjim slojevima nepropusno.

Često se čuje da zemljišta pokraj rijeke i koja leže kao naplavine dosta nisko, da je to idealan teren. Nasuprot ovakovi predjeli ne vrijede ništa. Prvo zato, što veća rijeka nije podesna za punjenje ribnjaka, jer se u nju ne može ugraditi brana za usporjenje vode, jer bi takova stajala milijunske svote, a poradi plovidbe ili drugih javnih interesa je to samo po sebi nemoguće. Konačno imadu oveće rijeke i onako premalen pad za iskorišćavanje. Bazirati punjenje ribnjaka samo na proljetnji visoki vodostaj rijeke je veoma riskantna stvar, jer to može češće izostatati. Nadalje je ispuštanje vode u jesen opet problematično obzirom na jesenje velike vode rijeke. Tada ne bi mogli ribu nikada poloviti do posljednjeg komada, što je opet jedan od najvažnijih pretpostavaka i neophodna potreba racionalnog uzgoja. Ovakove naplavine prečesto se sastoje iz pijeska i rahle zemlje, pa su propusne i ribnjak bi ljeti često presušio, ili spao na neznatnu površinu. Jedino ako je tlo gusta ilovača, dakle nepropusno za vodu, moglo bi se pomišljati tu na ribnjake koje bi u slučaju izostatka proljetnjih visokih voda rijeke, punili velikim pumpama sa pogonom od više stotina konjskih snaga jakim motorima. Isto bi te pumpe služile i od jesenjih velikih voda za ispražnjenje

i osušenje ribnjaka. Takav je pogon redovito neracionalan, jer bi kamati investicije i pogonski troškovi progutali i najbolji utržak ribogojstva. Ipak može i takovo postrojenje postojati, ali u okviru oveće vodne zadruge, koja radi sa većim vodocrpnim stanicama za prepumpavanje zaobalnih voda, pa bi tako otpala investicija za strojaru i strojeve, već bi se moglo uz omanji doprinos rad stanice iskorišćavati za punjenje i ispražnjenje ribnjaka. Takovih položaja imade vrlo rijetko — pa smo ih spomenuli kao izuzetak. Svaki položaj ribnjaka uz veliku rijeku je riskantan, jer iziskuje velike osigurateljne radove u svrhu obrane od poplava, a često je ispuštanje vode iz ribnjaka u jesen radi velikih vodostaja rijeke otežčano.

Pravi teren za ribnjak mora da leži uz potok, gdje se može usporenjem podići vodostaj tako visoko, da nadmašuje za 1.5 do 2.0 m nizvodno ležeći plodni i nepropustiv teren, iz kojeg se opet može u svako doba vodu posvema ispustiti i teren preko zime isušiti. Nadalje mora da je količina proljetne vode potoka tako obilna, da se može ne samo ribnjak ponovno napuniti nego i sve gubitke do ljeta stalno nadoknadivati. Konačno treba da je zimski pritok iz potoka tako jak, da imade za svakih 100 kg producirane ribe, barem 1 l u sekundi stalnog i neprekidnog pritoka u zimovnjake kuda se sva riba preko zime spremi. U koliko je izdašnost potoka manja, treba proporcijalno površinu ribnjaka smanjiti, da ne bi bilo oskudice vode i pogibanja riba na veliko. Stoga treba u slučaju ako je zimska voda preslaba, za ponovnu upotrebu jedne te iste vode, postaviti pumpe koje kroz zimu stalno rade. To su naravno omanje pumpe uz relativno snosive pogonske troškove, jer motori istih i onako su potrebni u ljetno doba za meljavu riblje hrane. Da je tlo ovakovih površina ispod humoznog sloja nepropustivo samo se po sebi razumije, jer bi inače preko ljeta mogli ribnjaci presušiti. Glede plodnosti ribnjaka igra veoma važnu ulogu tlo. Čim je bolje tlo na kojem rode dobro žitarice, tim je bolje i za ribnjak. Močvarno izluženo kiselo tlo nevalja ni za ribnjak, pa će na mršavoj površini vode i žetva riba biti slaba. Tu se naravno totalnim isušanjem i vještačkim đubrenjem štošta dađe postići, iako se time povećavaju pogonski troškovi ipak može da je ribnjak još rentabilan. Drugu važnu ulogu igra

kvalitet vode potoka kojim punimo ribnjak. Proljetna mutna voda s kojom punimo ribnjake mnogo doprinosi postepenom poboljšanju tla — pa ako je još i voda više alkalične naravi t. j. tvrda — to može da bude od velike koristi. — Takove su one vode koje potiču iz vapnenog gorja nasuprot slaboj nizinskoj vodi iz močvarnih predjela ili tresetišta sa kiselim karakterom. Pošto u svakoj prirodnoj vodi imade više manje rastopina raznih minerala, često i u lebdećem ili koloidnom obliku, stoga je od velike važnosti glede prirodne hrane ona količina vode kojom punimo ribnjak.

Kod dubljih ribnjaka imademo na istoj površini više vode i time više organskih i anorganskih primjera — dakle više materijala za stvaranje prirodne hrane. — Ide-

alna je dubina 1.5 do 2.0 m, prosječno, jer kod većih dubljina je zagrijavanje vode i djelovanje sunca smanjeno. Dakle preplitki se ribnjaci doduše brže ugriju, ali fali tu kvantum vodom donesenih tvari, a pored toga je vječna pogibelj prejakog zarašćenja vodenim biljem i kvarenja vode za vrijeme sparina. U preplitkim ribnjacima trpe još i ribe odviše od raznih štetočinaca — a ribe nemaju dovoljno prostora u vertikalnom smjeru za svoju obranu.

Time smo prikazali glavna načela s kojima moramo računati prigodom projektovanja ribnjaka za uzgoj šarana i njegovih drugova u toplim ribnjacima. O izvedbi projekta za kompletno ribnjačarstvo i pogon takvog biti će govora u slijedećim publikacijama.

Dr. Slavko Mužinić:

Hidrobiološka stanica na Ohridskom jezeru

Od tri velika jezera na krajnjem jugu naše države, Ohridsko je bez sumnje najpoznatije, najpopularnije. Osim gradića Ohrida, koji je i sam pun romantike, tu je i glasoviti stari manastir Svetog Nauma, tik do albanske granice. Manastir, čijeg su pokrovitelja štovali i sami Turci, i koji se, kao nekim čudom, održao stoljećima, čak i za vladavine Polumjeseca.

Prijateljima ribarstva poznato je Ohridsko jezero najviše po svojoj ribljoj populaciji, koja je neobično interesantna, ne samo za naučnike nego i za ribare i ribarske turiste. Stoga su, nema sumnje, svi prijatelji ribarstva sa radošću primili vijest o osnutku Hidrobiološke stanice na Ohridskom jezeru. Želja, da se ova stanica podigne, već je odavno bila izražena. Ali je trebalo mnogo godina dok se ona obistinila. Veliki pobornik ideje za podizanje ove stanice bio je profesor Beogradskog univerziteta, gosp. Dr. Siniša Stanković. Njegov neumorni rad na ispitivanju života Ohridskog jezera, kao i rezultati ovog rada, najviše su pripomogli da je pitanje Ohridske hidrobiološke stanice postalo sve aktuelnije i da je stanica napokon ipak izgrađena. Sredstva za njeno podizanje dala je ribarstvo, i to najvećim dijelom prihvodi od ribolova koje je država u nizu godina imala baš od Ohridskog jezera. Jedna mudra odredba srbijanskog zakona o ribolovu (od 1911 godine) predviđala je, da

prihvodi koje ribarstvo daje državi teku u korist jednog fonda, koji se ima trošiti za raznovrsne poslove oko unapređenja ribarstva. Ta sredstva omogućila su i podizanje ove stanice. Danas je ona potpuno gotova, snabdjevena je potrebnim instrumentima i aparatima, i već je započela rad na ispunjavanju svog zadatka.

Zadatak Ohridske hidrobiološke stanice je dvojak. Stanica treba da služi potrebama ribarstva u svim mogućim pravcima. Ne samo da proizvodi velike količine mladunaca u svojem mrijestilištu, već i da omogućiti rad na ispitivanju pojedinih ribarskih sprava, na ispitivanju raznovrsnih načina ribolova i, što je od osobite važnosti, — rad na normiranju i regulisanju ribolova u jezeru. S druge strane, stanica treba da omogućiti i naučna limnološka, odnosno hidrobiološka ispitivanja, bilo u čisto naučne svrhe, bilo radi njihove primjene u praksi. Bilo bi teško povući granicu koja bi razdvajala jedna ispitivanja od drugih. Ali se ipak već u organizaciji Ohridske stanice vidi izvjesna podjela rada. I ako je stanica banovinska ustanova, njeno naučno odjeljenje stoji pod nadzorom Zoološkog zavoda Beogradskog univerziteta. Uredjenje ovog naučnog odjeljenja najviše je pomoglo Ministarstvo poljoprivrede, a i univerzitet, dok se inače za sve ostale potrebe stanice brine u glavnom Banska uprava Vardarske banovine.